

[Alfred Andersen]

er tilfældet her, når man igen vil have et forslag frem, efter at regeringens forslag har været behandlet den 13. februar.

Gertrud Stjernholm Nielsen (DKP):

Nu er det jo tilladeligt at stille en forespørgsel, og man kom faktisk først med forespørgslen. I øvrigt har der været fremsat meninger her af en så uhyggelig karat, at jeg synes, det er udmærket, hvis der bliver lejlighed til at imødegå nogle af de værste af dem.

Når nu denne forespørgsel altså først finder sted, efter at vi har haft loven om børnehaveklasse og skolepasningsordninger til første behandling, vil det være kunstigt ikke at foretage dagens behandling ud fra undervisningsministerens skolepasningsforslag. Dog vil jeg ikke gentage, hvad jeg sagde ved førstebehandlingen af lovforslag nr. L 161 vedrørende børnehaveklasse og skolepasningsordninger, men henviser til Folketingstidende 1978-79, sp. 6494-96.

Jeg vil gerne sige til hr. Uwe Jensen (Ribe a.), at kommunisterne i modsætning til fremskridtspartiet synes, at det er al ære værd, at BUPL har gjort sig til børnenes advokater i denne sag, og vi synes, det er udmærket, at de har været repræsenteret i udvalget. Det kunne godt gennem hr. Uwe Jensen (Ribe a.)s henvisninger til BUPLs aktive indsats i forbindelse med lovforslagets grundlag lyde, som om fremskridtspartiet mente, at der var tale om utidig indblanding fra de uddannede pædagogers side.

Ved første behandling af lovforslag nr. L 161 karakteriserede den socialdemokratiske ordfører, fru Helle Degn, forslaget, der jo åbner mulighed for skolefritidsordninger, som »en af de måske nok største reformer i disse år«. Det forekommer mig at være store ord i februar, da jeg går ud fra, at fru Helle Degn betragter reformen som værende ikke bare stor, men også god. Samtidig gør fru Helle Degn dog opmærksom på, at socialdemokratiet vil stille sig lidt afventende, når det gælder de resultater, der kan opnås med hensyn til indholdet af den vejledning, der følger forslaget.

Der skal i den anledning fra kommunisternes side på det kraftigste opfordres til, at socialdemokraterne ikke stiller sig passivt afventende, men virkelig aktivt går ind for en ændring af denne vejledning. Hvis ikke

denne kan/bør-vejledning ændres til bindende retningslinjer for kommunerne, og hvis ikke kravet om, at der skabes økonomisk grundlag for ordningerne, rejses, skal det nok gå i opfyldelse, at vi står over for en af de største reformer i disse år, men samtidig for de børn, den omfatter, en af de elendigste. Hvis ikke det lykkes at få vejledningen ændret som netop skitseret, kan man nok så mange gange henviser til, hvad man stillede af krav ved førstebehandlingen, og henviser til de høje tanker og forventninger, man gav udtryk for. Hvis nogen overhovedet forestiller sig, at man rundt i landets kommuner sidder og studerer spalte op og spalte ned i folketingets forhandlinger – hvad næppe mange tror foregår – vil det alligevel ikke være noget, man behøver at tage hensyn til ved etableringen af de foreslåede pasningsordninger.

I sine afsluttende bemærkninger ved førstebehandlingen kom undervisningsministeren ind på, at der fra et par sider – og her vil jeg gerne have at kommunisterne medregnes – havde været talt om, at der ville blive lavet nogle billige, skræbete opbevaringsordninger. Nej, fortsatte undervisningsministeren, der er tale om, at man med dette lovforslag giver en hjemmel til at lave disse ordninger i folkeskolens regie. Ja tak, men det var så sandelig de eksisterende, ulovligt etablerede skolepasningsordningers utilstrækkelighed, uensartethed og undertiden direkte ulødlige karakter, der gav anledning til, at den tidligere undervisningsminister sidste forår tog initiativ til forberedelse af et lovgrundlag for skolepasninger i folkeskoleregiet. Jeg vil stadig fastholde, at hvis ikke vejledningen får et ganske andet indhold og bl. a. bliver bindende for kommunerne, får vi, der er kritiske og skeptiske, desværre ret.

Lad mig fortsætte med nogle bemærkninger, der gerne må opfattes som spørgsmål. Jeg vil gerne have svar på følgende, og da der kun er tale om de store linjer og ikke små spidsfindigheder, forventer jeg, at nogen vil påtage sig at svare.

Hvorfor har man f. eks. ikke ventet på, at børnekommissionen fik afsluttet sit arbejde? Børnekommissionen er jo netop sat til at arbejde med opgaven at samordne de tilbud om børnepasnings- og fritidsaktiviteter, som samfundet skal tilbyde. Det arbejde ventes jo afsluttet her til foråret. I stedet har man altså